SLADKÝ ŽIVOT

Dani Collinsová

Pomůžeš mi pomstít se!

HARLEQUIN®

Dani Collinsová

POMŮŽEŠ MI POMSTÍT SE!

Překlad

Květa Malátová

Milá čtenářko,

říjen je takový zvláštní měsíc. Když jsem tak o tom uvažoval, napadlo mě, že je to snad ten vůbec „nejpřechodovější“ měsíc v roce. Na jeho začátku bývá ještě často docela teplo, doznívá babí léto a dokonce se leckdy dá ještě jet i k moři (a nemusí to být zrovna na druhý konec světa). A na jeho konci už bývá ve vzduchu často cítit sníh, protože za pár dnů na bílém koni přijede svatý Martin… Děti mají za sebou už měsíc, měsíc a půl školy, už se smířily s tím, že prázdniny jsou definitivně pryč, do vánočního běsnění ale ještě zbývá dost času, takže předvánoční úklid můžete pustit (zatím) z hlavy.

V podstatě mě asi nenapadá vhodnější měsíc k tomu vzít si dobrou knížku a začíst se. A vrátit se v některém napínavém či romantickém příběhu k letním měsícům, nebo naopak předběhnout čas a zamířit do doby, kdy všechno zakryje sníh a led. V příbězích, které jsem pro Vás připravil na tento měsíc, najdete dost obojího!

Tak si toho užijte!

S láskou
Váš Harlequin

Dani Collinsová

POMŮŽEŠ MI POMSTÍT SE!

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Innocent in Her Enemy's Bed

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2022

Překlad:
Květa Malátová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Dani Collins
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9420-1 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9421-8 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9422-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Takhle nějak se člověk cítí cestou na šibenici, pomyslela si Ilona Callasová a vydala se k bezpečnostnímu rámu ve vstupní hale budovy Vasilou Tower.

Cítila, jak jí na kůži vyráží lepkavý pot. Srdce jí bušilo a dýchala tak mělce a rychle, že se jí začínala točila hlava.

Celé tělo jako by křičelo: *Uteč!*

To bude tím skleněným výtahem, říkala si.

Strážný ji do něj zavedl a stiskl tlačítko, ale sám pak vystoupil, takže v průhledné kabině zůstala sama. Při pohledu na rychle se zmenšující postavy lidí dole v přízemí se křečovitě chytila madla.

Trpěla hrůzou z výšek od té doby, co ji Midas, její nevlastní bratr, jednou dotáhl na okraj skály a terorizoval ji výhrůžkami, že ji shodí dolů.

To byl přece vtip, tvrdila pak Ilonina nevlastní matka. *Kluci už jsou takoví.*

Ilona měla tušení, že Midas stojí i za tím, proč je dnes tady. V dohledu se objevil velkolepý Parthenon, ale i ten se začal zmenšovat, jak výtah stoupal pořád výš. Takhle vysoké budovy byly v Aténách vzácností. Většina dosahovala maximálně dvanácti podlaží, aby se výhledem na Parthenon mohlo kochat celé město. Majitel téhle věže dostal povolení maximální výšku zdvojnásobit, a tak se dalo čekat, že dotyčný se neřídí stejnými pravidly jako ostatní. Přesně jako Midas.

Při tom pomyšlení ji píchlo v žaludku.

Výtah zacinkal a dveře se otevřely do prostor recepce firmy sídlící v posledním patře. Dlaždice na podlaze byly umně uspořádány tak, aby se žilky mramoru napojovaly a vytvářely obraz toku plynoucího kolem vystavených kusů moderního umění až k pultu umístěnému pod skleněnou mapou světa.

Za pultem seděla recepční a vedle ní stál pečlivě upravený mladý muž, který Iloně vyšel v ústrety. „*Kyría* Callas. *Kaliméra*. Mé jméno je Androu. *Kýrie* Vasilou se vám bude za okamžik věnovat. Mohu vás požádat, abyste se zatím posadila?“ Pokynul ke dveřím vedle recepce.

Ilona vešla do miniaturní prosklené místnosti, do níž se jen taktak vešel elegantní stůl z leštěného dřeva a čtyři židle. Androu jí nenabídl kávu ani vodu a hned odešel.

Nedostatek pohostinnosti byl zřejmý. Místnost působila jako vězeňská cela, stísněná a bez soukromí. Umělé osvětlení bodalo do očí a namísto hudby se tu rozléhal hlasitý tikot hodin. Ilona se ani neobtěžovala vytáhnout mobil. Signál tu měli určitě naschvál špatný, tím si byla jistá.

Tahle místnost byla navržená tak, aby tu nikdo nepobýval déle, než musel.

Určitě to nebylo místo, kde by nechali čekat váženého obchodního partnera. Pokud si však Leander Vasilou myslel, že Ilona v návalu rozhořčení odejde, hluboce se mýlil. Ilonu lidé uráželi a ponižovali celý život, a tak místo aby se urazila, spíš byla ráda, že má chvilku pro sebe a může se před nadcházející konfrontací trochu zklidnit.

Chvíli obdivovala mramorovou podlahu pod svýma nohama. Blesklo jí hlavou, že si najme řemeslníka, který ji dělal, aby ten efekt napodobil u ní doma. Pak ji napadlo, že by třeba mohla svůj byt prodat a přestěhovat se na ostrov, odkud pocházela. Chvíli se kochala tou představou. Svou práci zbožňovala, ale dnešek byl

dokonalým příkladem toho, jak dokáže být vyčerpávající. Pracovat tak v kavárně jako kdysi máma… to by znamenalo zbavit se stresu. Na Paxosu by měla pořádný výhled na moře. Mohla by krmit toulavé kočky a zkusit vyrábět keramiku. To ji vždycky lákalo. Musela by ale nejdřív zjistit, jestli jsou na ostrově vhodné zdroje hlíny…

„*Kyría* Callasová?“ Androu byl zpátky. „*Kýrie* Vasilou vás teď přijme.“

Rychlým pohledem na hodiny zjistila, že čeká už třiatřicet minut. Mladík netrpělivě přidržoval dveře a čekal, až vstane.

„Děkuji vám,“ řekla zdvořile, ale cítila přitom, jak se v ní opět zvedá vlna úzkosti.

Šla za ním příjemně klimatizovanou chodbou kolem mnohem pohodlnější čekárny nabízející občerstvení a výhled na město.

Mladík jí pokynul, aby vešla do obrovské kanceláře.

Žíly na mramorové podlaze tady pro změnu vytvářely iluzi hory. Na jedné straně místnosti stála pohovka a pár křesel otočených k televizní obrazovce umístěné nad skříní se sklenicemi a lednicí na víno. Druhou stranu kanceláře zabíral jednací stůl se šesti židlemi ergonomického tvaru, projektor a prázdná tabule. Skleněnou stěnou pronikaly paprsky slunce a poskytovaly působivé osvětlení postavě usazené naproti dveřím.

Leander Vasilou se nakláněl nad moderním stolem s asymetrickými zásuvkami. V uchu měl sluchátko a mluvil francouzsky, podle všeho si s někým domlouval tenisový zápas.

Za Ilonou hlasitě zaklaply dveře, ale Leanderův hovor to nijak neovlivnilo. Probírané téma se posunulo k pokusu sjet jistou sjezdovku ve švýcarském lyžařském středisku a poté k výhodám konzumace proteinových koktejlů oproti celozrnné stravě krátce po cvičení.

Ani se na ni nepodíval.

Protože ji nevyzval, aby si sedla, zůstala klidně stát. Obrnila se trpělivostí, jakou si osvojila během těch dlouhých let, kdy jí bylo neustále dáváno najevo, že je ta poslední a nikým nechtěná. Obvykle ji tento postoj před ústrky a ranami života účinně chránil.

Ale ne dnes.

Bylo jí jasné, že Leander o ní moc dobře ví a že se ji záměrně snaží znejistit. K její nelibosti se mu to dařilo. Pokoušela se jeho chování vnímat neosobně, jako obchodní taktiku. Moc se jí to nedařilo, protože celá ta věc pro ni byla až příliš osobní – ohrožoval totiž její podnik.

Ale to nebyl hlavní důvod, proč měla problém zachovat si svůj obvyklý odstup.

Tím hlavním důvodem byl on sám.

Na fotografiích v časopisech Leander Vasilou zkušeně pózoval, jako by byl profesionální model. Rozhodně ale nečekala, že bude tak oslňující i ve skutečnosti. Výrazná víčka zpola zakrývala pronikavý pohled šedých očí, strniště vousů akcentovalo vysoké lícní kosti a nejspíš také skrývalo důlek v energické bradě. Dívala se, jak se mu v úsměvu zablýskly bílé zuby a na okamžik se zakously do spodního rtu.

Poskočilo jí srdce.

„Pamatuju si ji moc dobře," pronesl pak o poznání hlubším hlasem, jako by se na okamžik ponořil do intimních vzpomínek.

Ten tón na ni měl zvláštní účinek. Zdálo se, že úzkostná bolest v žaludku se najednou proměnila v příjemné šimrání.

Cítila, jak se jí z hlubin těla začíná šířit teplo, a jak ji celou zaplavuje vzrušení a vzápětí i rozpaky.

Takhle na muže *nikdy* nereagovala. Ani na ženy. Na nikoho. Občas, když se očekávalo, že někam půjde s doprovodem, třeba na ples nebo na večírek, domluvila si schůzku, ale málokdy pak partnerovi dovolila víc než polibek na dobrou noc – ostatně právě ten polibek většinou způsobil, že její zájem o dotyčného zcela opadl.

A přitom tento muž, jehož měla důvod se bát, ji přiměl představovat si, jaké by to bylo, kdyby své rty přitiskl na její. A pak na její hrdlo. Fascinovaně hleděla na jeho široké ruce. Dívala se, jak si krátce stiskl zátylek a pak se zasmál, látka košile se přitom na silných svalech napínala k prasknutí.

Ještě nikdy v životě nezůstala bez dechu nad krásou nějakého muže. Nikdy nezažila nutkání rozepnout někomu košili a pročesat mu prsty chloupky na prsou. Teď si to ale barvitě představovala a děsila se přitom sama sebe. S námahou polkla a uvědomila si, jak je rozpálená. Cítila, jak se jí po krku rozlévá ruměnec a stoupá do obličeje.

Odvrátila se od něj a zahleděla se směrem k moderní soše z oceli, která zřejmě měla představovat plameny. Bleskla jí hlavou vzpomínka na rodinnou chatu ve Švýcarsku, na jeden hrozný okamžik, kdy Midas hodil do ohně její panenku.

Byla to poslední věc, kterou jí dala matka.

Bolestná vzpomínka jí připomněla, proč je tady.

V devíti letech neměla dost odvahy, aby panenku vytáhla z ohně a zachránila ji. Dnes tak zbabělá nebude.

Zapřela se oběma nohama do podlahy a dlouze se nadechla, aby se obrnila trpělivostí.

Leander Vasilou konečně ukončil hovor a podíval se na ni s ostentativním nezájmem. „*Kyría* Pagonisová. Chtěla jste se mnou mluvit." Nepokusil se vstát a nepodal jí ruku.

„Callasová," opravila ho se zdvořilým úsměvem. „Moje matka nebyla za mého otce provdaná, takže používám její jméno." Na jméně Ilona vždycky trvala. Odessu, její nevlastní matku, to dohánělo k zuřivosti. „Ovšem vzhledem k tomu, že se snažíte převzít moji firmu, předpokládám, že moje jméno znáte."

„Já tu firmu *přebírám*," ujistil ji. „Ilono."

Jeho pobavený tón se nebezpečně blížil tomu důvěrně hlubokému hlasu, který použil před chvílí. Měl na

ni také stejný účinek. V břiše ji zase začínalo smyslně šimrat.

Pokoušela se ignorovat své pocity, ale hrdlo se jí stáhlo a mluvila jen se značnou námahou. „Získal jste čtyřicet procent akcií společnosti Callas Cosmetics. Já vlastním pětačtyřicet. Zbylých patnáct má Pagonis International, takže myslím…“

„Myslíte?“ skočil jí do řeči.

Líbezné pocity v břiše naráz zmizely a před očima jí vyvstal vzkaz od Herkula, mladšího nevlastního bratra.

Mela bys tu byt. Rozhoduji o tobe bez tebe.

„Prý jste akcionářům Pagonisu nabídl, že od nich akcie Callasu koupíte. Pochybuji, že vás k tomu vedla loajalita k mému produktu. Vaše pleť je bezchybná,“ řekla.

V očích se mu nebezpečně zablesklo. „Mám v úmyslu získat celou firmu Pagonis International. Převzetí jejich dojné krávy je jen první krok.“

Iloně už říkali všelijak, ale tohle byla novinka.

Midas určitě ví, že konečným cílem té transakce je Pagonis, blesklo jí hlavou. Proto chce Callas Cosmetics obětovat.

Pevněji sevřela kabelku a bojovně vysunula bradu. „Přeplatila jsem vaši nabídku,“ řekla s předstíraným klidem. „Jestli akcionáři budou prodávat, pak jedině mně. Přišla jsem, protože chci odkoupit vašich čtyřicet procent. Jsem připravená zaplatit víc než tržní hodnotu.“

„A já jsem zvýšil sázku a slíbil jsem jim dopředu deset procent nad jakoukoli vaši nabídku. Bez limitu. Právě jsem dotelefonoval s jistým členem představenstva.“ Namířil prstem k telefonu. „Přesně tak,“ řekl. „Jsme staří přátelé a dluží mi laskavost. A taky je pekelně chamtivý. Pagonis vám své akcie neprodá.“

Žaludek se jí bolestivě stáhl. „Proč stojíte zrovna o Pagonis International?“ zeptala se. „Kosmetika

a biotechnologie nejsou zrovna váš obor!“ Firma Vasilou se zabývala inženýrskými projekty jako jsou mosty a letiště.

„Chci zpátky, co mi patří. Pak vás všechny zničím,“ opáčil klidně, jako by o nic nešlo.

Krev jí ztuhla v žilách, když si uvědomila, v jaké situace se ocitla. „Co… co přesně vám patří?“ zeptala se. Snažila se mluvit vyrovnaným tónem.

„Technologie rozpoznávání řeči, kterou váš bratr údajně vyvinul.“ Z jazyka mu přímo odkapávalo pohrdání. „Ve skutečnosti je to vynález mého otce, sám jsem s ním na tom pracoval. Midas se nám tehdy před šestnácti lety vnutil, tvrdil, že prý pomůže s uvedením na trh. A to bylo naposled, co jsme ho viděli. Nebo naše zisky.“

Midas tu technologii samozřejmě ukradl, uvědomila si. To dá rozum, že nic nevymyslel sám.

V době, kdy Midas ohromoval otce svými obchodními úspěchy, byla ještě v internátní škole. Když se vrátila do Atén, začala vlastní podnikání a od centrály rodinné firmy se co nejvíc distancovala. Nikdy nechtěla pracovat v Pagonis International, protože v tom případě by její přímý šéf byl Midas.

„To ale nevysvětluje, proč jdete zrovna po Callas Cosmetics, a ne po některé z dceřiných společností, které ovládá Midas,“ namítla.

„Využil jsem situace. Vaše akcie nejsou drahé a nejsou chráněné proti spekulacím. Což mě trochu překvapuje, když právě vaše společnost už přes rok dodává mateřské lodi tolik potřebnou hotovost.“

Nebyl bys překvapený, kdybys znal moje příbuzné, pomyslela si, ale nenechala se tou myšlenkou rozptýlit.

„Chcete přesvědčit správní radu, aby vám prodala svůj podíl v Callas Cosmetics, a vzít mi firmu? Co s ní pak hodláte dělat?“

„Nechám ji zkrachovat.“

Vytřeštila oči. „Ale proč?“ zeptala se zděšeně. „Vždyť jste ji právě nazval dojnou krávou.“

„Protože chci, aby to bolelo, abyste všichni litovali toho, co jste provedli! Okradli jste mého otce, zničili mu pověst a přivedli ho na mizinu!“

Cítila vzrůstající nevolnost, jako by jí v žaludku narůstal těžký kámen. Byl to pocit, který dobře znala.

„Takže to děláte z pomsty.“

„Přesně tak.“ Ani nezaváhal.

Asi má právo se zlobit, ale já jsem přece nikoho neokradla, říkala si.

Na druhou stranu měla s nenávistí bohaté zkušenosti a věděla, že taková emoce se nedá jen tak odbýt. Pochopila to při v životě s Odessou. Nezáleželo na tom, že Ilonino narození byla chyba jejího otce. Tíhu Odessiny nenávisti vždycky nesla Ilona.

Teď se zdálo, že si pro ni Leander nachystal totéž. Hodlal jí sebrat většinový podíl v Callas Cosmetics a pak ji donutit, aby se dívala, jak její dílo přivádí do záhuby. Věděla, že ji to zničí – vždyť svoji mezinárodní firmu vybudovala z ničeho, úplně sama.

Cítila, jak ji zaplavuje známý pocit zoufalství a křivdy, ale rychle ho potlačila. V boji proti tyranům pláč nikdy nezabíral. Fungovalo jediné: pokusit se zmírnit ránu a co nejrychleji zmizet z dosahu.

„Nerada bych, aby mí zaměstnanci, kteří za nic nemůžou, přišli o práci.“ Rozhodla se během vteřiny a začala jednat dřív, než se jí na mysl mohly začít vkrádat pochybnosti. „Zákazníci jsou závislí na účinku našich výrobků, zejména ti s jizvami v obličeji a popáleninami. Byla by škoda odepřít jim něco, co potřebují. Navrhuju, abyste koupil moje akcie.“

Odfrkl a zaklonil se, až pod ním zaskřípala židle. „Poznám zoufalství, Ilono.“

Tentokrát necítila žádné šimrání, když vyslovil její jméno. Teď zůstala tvrdá jak žula.

„Navrhuji, abyste koupil všechny moje akcie za částku, kterou mi dal otec, když schválil můj podnikatelský záměr. Bylo to sto tisíc eur základního kapitálu a patnáctiprocentní podíl. Nevím, do čeho se pustím

příště, ale klidně si ty podmínky zopakuju v dalším podniku, který budu realizovat."

Například v kavárně, kde se na ručně vyráběných keramických talířích podávají vinné závitky.

Překvapilo ho to. Ne že by to nějak dal najevo, ale na chvíli se zarazil a oči se mu zúžily, jak usilovně přemýšlel, v čem se skrývá háček.

„Na oplátku bych trvala na tom, abyste najal kvalifikovaného ředitele a udělal vše, co je ve vašich silách, aby Callas Cosmetics prosperovala."

„Vašich pětačtyřicet procent má hodnotu deseti milionů eur."

„Ano, já vím." Nabídla mu bezvýrazný úsměv. „A ujišťuji vás, že pokud budete usilovat o Pagonisovy akcie jen proto, abyste mohl zničit Callas, budu cenu zvyšovat, dokud za pouhých patnáct procent nezaplatíte třicet milionů. V opačném případě můžete mít pětačtyřicet procent za sto tisíc. Tak jak se rozhodnete? Slyšela jsem, že jste velmi schopný vyjednavač."

„Zato vaše vyjednávací schopnosti jsou příšerné. Co z toho budete mít?"

Svobodu.

„Čisté svědomí," prohlásila. „Uznávám, že jsem těžila z práce vašeho otce. Bylo to sice nevědomky, ale stalo se. Přijít o deset milionů je rána, ale přijít o něco, co jsem s velkou hrdostí a péčí vybudovala, je ještě horší. A protože jsem se nevyhnula potrestání, doufám, že mě na oplátku v budoucnu necháte na pokoji."

Pootočil se na židli a se zakloněnou hlavou si ji znovu prohlížel. „Snažíte se chránit Midase tím, že mi sama předáte klíče od vaší společnosti? Poslal vás za mnou, abyste udělala tohle gesto a odvedla pozornost od Pagonis International? Nezabírá to. Já se tak snadno nevzdám."

Potlačila nutkání k hysterickému smíchu. „Vidím, že jste velmi odhodlaný." Jeho bezohlednost bila do očí jako neonový nápis. „Ale jediní lidé, které se snažím chránit, jsou ti nevinní."

Zaměstnanci Callasu od nejvyššího vedení až po poslední uklízečku tvořili sehraný, oddaný tým. Už teď ji bolelo vědomí, že je nebude vídat každý den, ale dokázala svoje pocity dobře potlačovat. Přiznat před tímto mužem, jak je rozrušená, by její věci rozhodně nepomohlo. Naopak by toho pravděpodobně zneužil.

Tiše stála a čekala na jeho další krok.

Zaklonil hlavu a zkoumavě si ji prohlížel přes clonu dlouhých řas. „Snažíte se udržet si místo generální ředitelky?"

„Ne." Potlačila další nutkání k smíchu. „Využíváte moji firmu jako pěšáka ve válce s Midasem. Já ale pěšák být nechci. Vezměte si kořist a bojujte si dál, ale mě z toho vynechte. Mám nechat sepsat papíry?"

„Tak velká dychtivost utíkat z boje je značně podezřelá." Přejížděl jí očima po těle, jako by chtěl prozkoumat každý její detail.

Byla zvyklá držet se v pozadí, ale teď plně upoutala jeho pozornost. Byla to chyba, jednak proto, že jeho nepřátelství bylo zřejmé, a jednak proto, že na něj reagovala absolutně nevhodným způsobem.

Jakási dívčí část jejího mozku se zabývala otázkou, zda není rozcuchaná nebo jestli nemá na šatech skvrnu od kávy.

„Co kdybych vás požádal, abyste zůstala jako generální ředitelka?" zeptal se. „Co kdybych si to stanovil jako podmínku, že přijmu vaši nabídku?"

Srdce jí poskočilo nadějí. Budovala svoji firmu s pýchou a péčí, dala do ní celou svou duši. Nevadilo jí, že otec rozhodl, že nejlepší podnikatel z rodiny je Midas, a jmenoval ho prezidentem Pagonis International. V hloubi duše věděla, že Midase převyšuje, pokud jde o finanční inteligenci, marketingový přehled i manažerské schopnosti.

Jakkoli ji ničilo vědomí, že bude muset opustit své dílo, představa, že konečně unikne chapadlům rodiny, byla lákavější. Těch patnáct procent v Callas Cosmetics ji drželo v područí Midase i po smrti otce. Kdyby

se však vzdala své firmy, neměla by důvod s nikým z nich dál spolupracovat.

Byla by konečně volná.

A vděčila za to tomuhle muži se širokými rameny, stříbrnýma očima a smyslnými ústy, který jí v hlavě vyvolával nepatřičné myšlenky.

„Jste v pokušení?“ pronesl tím svým svůdným tónem.

„Ne,“ zalhala. Přistihla se, že myslí jen na to, jestli se mu zdá přitažlivá, a nemůže s tím přestat, ať je ta myšlenka sebehloupější. „Partnerství s někým, kdo mě nenávidí a chce mě jenom využít k vykonání pomsty na mé rodině, to zní jako hodně špatné manželství. Navrhuji –“

„Manželství!“ vložil se do toho Leander a židle zavrzala, jak se prudce narovnal. „To je konečně nápad.“